

ONTWAKEND KWAAD

Op Long Beach, aan de westkust van Vancouver Island, onder de rook van het authentieke vissersplaatsje Tofino, kropen de oceaangolven uitgeput van de lange reis kreunend het brede strand op.

Ongeveer tweehonderd meter uit de kust verhieven twee rugvinnen van orka's zich met regelmaat boven de golftoppen.

Tofino was een onbeduidend vissersplaatsje in een oorspronkelijk Indiaans gebied van de Nuu-chah-nulth indianen. Lange tijd was het dorpje alleen per boot bereikbaar, maar na de aanleg van een vliegveld in de Tweede Wereldoorlog werd het gebied ontsloten en kwam langzaam maar zeker ook het toerisme op gang. Tofino ligt in een adembenemend mooi stukje natuur dat gelukkig redelijk goed bewaard is gebleven doordat het gebied werd ondergebracht in Nationale- en Provinciale parken. Het dertienhonderd inwoners tellende vissersdorp wordt omsloten door oeroude regenwouden met reusachtig grote bomen.

Tegenwoordig was Tofino de uitvalsbasis bij uitstek voor de financieel beter bedeelde toeristen om walvissen, zeeleeuwen, orka's en beren te bewonderen in hun natuurlijke habitat, en om de prachtige regenwouden te bezichtigen.

Veel inwoners waren naast het krabvissen meer en meer afhankelijk geworden van deze lucratieve toeristenindustrie.

Op deze frisse ochtend van de zeventiende maart stond de twintigjarige Arthur Green op de kade te wachten op zijn vriendin Alice Hudsons. Arthur was kok bij het plaatselijke restaurant Wickaninnish Inn en Alice werkte daar als serveerster.

Ze gingen vandaag naar Meares Island om hun geliefde Hanging Garden Tree te bekijken.

Arthur had de moed gehad om twee jaar geleden Alice te vertellen dat een leven zonder haar een 'inhoudloze aaneenschakeling van nutteloze bezigheden' was. Hij vond de Hanging Garden Tree daar wel een mooie plek voor en zij viel als een blok voor zijn romantische gestuntel.

Arthur vond het nog steeds ongelooflijk dat hij het mooiste meisje van de school geschaakt had. Glimlachend dacht hij terug aan hun eerste kus toen hij twee Bald Eagles over zag vliegen. Hij zag aan hun gedrag dat de balts alweer aanstaande was. Met hun enorme afmetingen bleven deze indrukwekkende vogels hem fascineren.

Het gefluit van de mooiste vogel die Arthur kende, Alice Hudsons, deed hem omdraaien en vlinders fladderden omhoog in zijn buik toen hij haar naar de kade zag lopen.

'Goedemorgen zonnestraaltje,' verwelkomde hij haar met een brede grijns.

Alice liet haar rugtas in de boot zakken.

'Ook goedemorgen kapitein' antwoordde ze hem, de draak stekend met zijn kapiteinspet die hij graag droeg wanneer hij met de boot wegging.

Ze kusten elkaar en stapten in de boot om naar 'hun' Meares Island te vertrekken.

Ze gingen altijd vroeg om te voorkomen dat ze toeristen tegenkwamen op het eiland. Ze hadden niets tegen toeristen, integendeel, ze waren afhankelijk van hen, maar op dit soort momenten wilden ze alleen zijn.

Arthur had enige pogingen nodig om de hoogbejaarde buitenboordmotor aan de praat te krijgen. Hij had de boot vorig jaar gekregen van zijn oom die door reuma niet meer het water op durfde te gaan.

Het drijvende afdankertje was oud, maar voor Arthur een prima start als je nog geen geld genoeg had om een eigen boot te kunnen kopen.

Rustig voer Arthur de haven uit om koers te zetten naar Meares Island, wat niet meer dan tien minuten varen was.

Zwijgend genoot Arthur van de rust en de altijd weer indrukwekkende natuur. Het was voor hem nooit een vanzelfsprekendheid geworden dat hij het voorrecht had om in deze mooie omgeving te wonen. Er was hier altijd wel wat te zien voor degenen die er oog voor hadden. De baaien rond Tofino zaten vol met allerlei soorten vis, krabben, zeesterren, orka's

en zeehonden. De vele eilanden en schiereilanden werden bevolkt door beren, zeeotters, arenden en ontelbare soorten vogels.

Meares Island kwam in zicht en Arthur liet de boot langzaam uitlopen naar de oever waar het pad begon naar de beroemde Hanging Garden Tree. De boeg schuurde over de oever en Alice stapte uit om met een geofende beweging het touw aan een paal vast te maken.

Pratend over hun gezamenlijke zorg, de afname van het aantal beren op de eilanden, liepen ze het met hout betimmerde looppad op naar de Hanging Garden Tree, een kleine zeshonderd meter verder.

De Hanging Garden Tree was een fenomeen op Vancouver Island en de trots van British Columbia. Met zijn ruim achttien meter tellende omtrek, was deze Red Cedar een gigant waar er maar weinig van waren. Als je naast deze boom stond werd je een nietig mens. Wetenschappers hadden de leeftijd slechts bij benadering kunnen schatten; tussen achthonderd en dertienhonderd jaar oud.

‘Wat ben je stil,’ vroeg Arthur aan Alice.

Alice reageerde niet direct en ze bleef met een licht gebogen hoofd doorlopen. Fronsend keek ze even opzij naar de vragende blik in zijn ogen.

‘Je doet een beetje vreemd. Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vroeg hij verbaasd. Hij herinnerde zich niet dat hij iets verkeerd gezegd had, maar bij vrouwen wist je het maar nooit. Venusbewoners konden soms vreemde wezens zijn.

Twijfelend keek Alice hem aan.

‘Ik weet het niet. Ik heb een onbestemd gevoel, alsof er iets niet klopt.’
Zwijgend liepen ze door.

‘Ik denk dat ik begrijp wat je bedoelt,’ zei Arthur. ‘Het is hier veel te stil. Ik hoor niets.’

Verrast bleef Alice nu stilstaan en gespannen keek ze hem aan.

‘Je hebt gelijk, dat is het.’

Er was geen geluid te horen. Geen vogel floot en geen takje kraakte door rondlopende knaagdieren.

Langzaam keken ze om zich heen, zoekend naar een mogelijke oorzaak van de onwerkelijke stilte.

Arthur voelde zijn hartslag versnellen bij de mogelijkheid dat er een wild dier in hun nabijheid was, maar dat was niet aannemelijk.

Hij wist niet beter of op dit kleine eiland waren geen beren en ook geen bergleeuwen. Dit waren de enige dieren op Vancouver Island die de natuur zo stil zouden kunnen krijgen door hun potentiële dreiging.

Arthur voelde zich opeens helemaal niet meer op zijn gemak midden in dit regenwoud, waar ze slechts op een smal pad liepen midden tussen dichte varens en bomen, en zo een makkelijke prooi zouden zijn voor elke beer of bergleeuw. Hij had echt een heel ander voornemen voor deze tocht dan als ontbijt te eindigen voor een gefrustreerde beer of bergleeuw.

Hij zag aan Alice dat ze dezelfde gedachten als hij had en hij voelde het zweet in zijn nek prikken.

‘Dit zit niet goed,’ fluisterde Alice, die nu zichtbaar angstig begon te worden.

Zowel Arthur als Alice wisten hoe respectvol ze met beren om moesten gaan maar ze wisten ook dat ze geen schijn van kans maakten in hun huidige situatie, wanneer ze daadwerkelijk werden beslopen. Een beer konden ze waarschijnlijk wel horen aankomen en daar hadden ze enige kans gezien het beperkte gezichtsvermogen van beren, maar als het om een bergleeuw ging zouden ze kansloos zijn.

Langzaam liepen ze verder richting de Hanging Garden Tree waar ze nu niet ver meer vandaan waren.

Arthur hield de arm van Alice vast en zijn hart klopte in zijn keel als een stoomlocomotief die niet op druk kon komen. Hij verwenste zijn onbezonnenheid om geen wapen mee te nemen.

Langzaam liepen ze de hoek om en zagen de Hanging Garden Tree in volle glorie staan. De indrukwekkende afmetingen gingen voor deze keer aan hun opmerkzaamheid voorbij. Ze hadden wat anders aan hun hoofd.

Luid gekraak boven hun hoofd verbrak de onheilspellende stilte en een grote tak viel vlak achter hen op het pad. Alice slaakte een gil en sloeg haar armen om Arthur heen.

Geschrokken keek Arthur omhoog, zoekend naar een aanvallende bergleeuw, die vaak vanuit bomen aanvielen, maar opgelucht zag hij dat het slechts om een dode tak ging die was afgebroken. Het voorval had zijn

zelfvertrouwen geen goed gedaan en hij voelde hoe de spanning bezit van hem nam.

Arthur snoof de boslucht in en het leek wel of de lucht hier dikker was dan normaal. Het voelde hier onheilspellend aan. Het leek wel of de natuur zijn adem inhield voor een grote ramp zoals wel eens gebeurd vlak voor een aardbeving of vulkaanuitbarsting.

Stap voor stap liepen ze nu voorzichtig verder, hand in hand, alsof dat zou helpen als er een bergleeuw op hun hoofd sprong.

Bij de boom bleven ze staan en nerveus keken ze om zich heen. Alice liet Arthur los en liep langzaam om de boom heen.

‘Het ruikt hier niet goed,’ zei Arthur tegen Alice. ‘Ik weet niet wat ik ruik maar het is niet de gebruikelijke lucht uit het bos. Laten we hier als een haas vandaan gaan Alice. Ik vertrouw het niet.’

Een door merg en been klinkende gil van Alice liet zijn hart een moment stoppen en een ogenblik had hij geen kracht om zich te bewegen.

‘Alice?!’ schreeuwde hij verschrikt.

Hij rende rechts om de boom heen waar Alice heengelopen was en zag haar roerloos op de grond liggen.

‘Alice, Alice!’ riep hij, en hij rende naar haar toe, zonder nog oog te hebben voor de omgeving.

Hij liet zich op zijn knieën vallen en schudde haar zachtjes snikkend heen en weer, vrezend dat ze niet meer leefde.

‘Zeg toch iets Alice!’

Trillend knipperde ze met haar oogleden en opeens gingen haar ogen wijd open. Arthur keek in twee blauwe poelen waar één en al ongelooft in te lezen stond.

‘Wat is er dan lieverd?’ riep hij uit.

Ze duwde zich omhoog op haar elleboog en keek over zijn schouder naar iets wat haar blijkbaar met ongekende afschuw vervulde.

Langzaam draaide Arthur zich om en wat hij zag deed het bloed in zijn aderen stollen.